

Sygn. akt I C 2506/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Żywicki

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2017r. w Olsztynie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa P. J.,

przeciwko M. K.,

o zapłatę,

I zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powódki P. J. kwotę 6.600 zł (sześć tysięcy sześćset złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 21 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu części kosztów procesu, zaś w pozostałym zakresie nie obciąża jej tymi kosztami.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 2506/17

UZASADNIENIE

Powódka P. J. - prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą D. (...)P. P. J. wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 6.600 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 20 lipca 2016r. zawarła z pozwaną M. K. z dwie umowy sprzedaży wyrobów profilaktyczno-rehabilitacyjnych z tytułu których pozwana winna uiścić łączną kwotę 6.600 zł. Towar wydano pozwanej w dniu podpisania umów. Cena miała być zapłacona ze środków uzyskanych z kredytu. Pozwana odstąpiła jednak od umowy kredytu. Zgodnie z treścią umów sprzedaży, w przypadku odmowy udzielenia kupującemu kredytu przez Bank lub w przypadku odstąpienia od umowy kredytu, kupujący jest zobowiązany do zapłaty ceny nie później niż w terminie 14 dni od zawarcia umowy. W treści każdej z umów przewidziano późniejszy termin zapłaty tj. 20 sierpnia 2016 r., cała należność stała się więc wymagalna z tym dniem. Pozwana do dziś nie zapłaciła wskazanej kwoty, mimo wezwań do zapłaty.

W dniu 29 marca 2017 r. Sąd Rejonowy w Nowym Tomysłu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z treścią żądania pozwu (sygn. akt I Nc 395/17).

M. K. zaskarżyła nakaz zapłaty sprzeciwem, w uzasadnieniu którego wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc, że zachowała staranność i rzetelność przy zwrocie zakupionego towaru. Podała, że powód nie przyjął dokonanej przez

nią zwrotu, który był dokonany zgodnie z ustawą i umową. Towar nie spełnił oczekiwań kupującej więc wysłała go do sprzedawcy w terminie, jednocześnie składając oświadczenie o odstąpieniu od umowy kredytu.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana zawarła z powódką w dniu 20 lipca 2016r. dwie umowy sprzedaży o nr (...) na łączną kwotę 6.600 zł. Przedmiotem tych umów były wyroby profilaktyczno-rehabilitacyjne w tym m. in. poduszki i szybkowar. Towar został wydany pozwanej w dniu sprzedaży. Środki na zakup przedmiotów pozwana zamierzała uzyskać z kredytu bankowego. W dniu 28.07.2016r. pozwana złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umów kredytowych. Pozwana nie składała powódce oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży. W dniu 09.08.2016r. pozwana odesłała powódce zakupione przedmioty. Pozwana nie zapłaciła powódce ceny wynikającej z zawartych umów. Powódka wzywała pozwaną do zapłaty ceny jednak bezskutecznie.

(dowód: umowy sprzedaży z dnia 20.07.2016r. o nr (...) i (...) k. 5-8; korespondencja z bankiem k.9, kserokopie oświadczeń o odstąpieniu od Umowy o kredyt k. 23-23, kserokopie dowodów nadania k. 25-27; wezwanie do zapłaty k. 11; ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 13)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie w całości. Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, oraz ich kopiach, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości zawartych w nich twierdzeń.

Bezspornym było, że pozwana jako konsument zawarła w dniu 20 lipca 2016r. z powódką dwie umowy sprzedaży przedmiotów profilaktyczno-rehabilitacyjnych, przy czym umowa ta została zawarta poza lokalem przedsiębiorstwa prowadzonego przez powódkę. Sporną kwestią między stronami była kwestia odstąpienia od umów sprzedaży.

Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 30 maja 2014r. o prawach konsumenta (Dz.U. 2014 poz. 827) konsument, który zawarł umowę na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, może w terminie 14 dni odstąpić od niej bez podawania przyczyny i bez ponoszenia kosztów (z pewnymi wyjątkami opisanymi w dalszych przepisach tej ustawy). Przy czym w świetle art. 28 pkt 1 ustawy, bieg tego terminu rozpoczął się w dniu wydania pozwanej przedmiotów, tj. w dniu 20 lipca 2017r. (por. k. 5 i 7). Do zachowania tego terminu wystarczy wysłanie oświadczenia sprzedającemu, przed upływem tego terminu.

Pozwana zawierając umowy sprzedaży była pouczona o prawie odstąpienia od nich. Stosowna informacja zawarta była w warunkach umowy sprzedaży zawartej na odwrocie tego dokumentu. Otrzymała ona także formularz odstąpienia od umowy. Pozwana w sprzeczności podnosiła, że skutecznie odstąpiła od umów kredytu. Pytana na rozprawie twierdziła, że było to jedyne oświadczenie o odstąpieniu jakiego dokonała. Przyznała, że powódce oświadczenia takiego nie składała, ograniczając się jedynie do odesłania jej zakupionych przedmiotów (k. 56). Czynności tej dokonała jednakże w dniu 09 sierpnia 2016r., tj. 20 –tego dnia od zawarcia umowy i wydania jej zakupionych przedmiotów. Tym samym odesłania tych przedmiotów nie sposób potraktować jako skutecznego złożenia dorozumianego oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży.

W konsekwencji, ponieważ pozwana nie skorzystała z prawa do odstąpienia od zawartych z powódką umów sprzedaży, umowy te nadal ją wiążą. W konsekwencji pozwana winna uiścić na rzecz powódki uzgodnioną przez obie strony łączną kwotę 6.600 zł (art. 535 §1 kc). Ponieważ strony przewidziały w umowie termin zapłaty na dzień 20.08.2017r. (por. k. 5 i 7), powódka zasadnie może domagać się od pozwanej odsetek ustawowych (zgodnie z żądaniem pozwu) od dnia następnego po tej dacie – art. 481 §1 i 2 kc.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 535 kc i art. 481 § 1 kc należało orzec jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono zaś na podstawie art. 102 kpc obciążając pozwaną kosztami procesu tylko w wysokości 250 zł (opłata od pozwu), albowiem przemawiała za tym jej trudna sytuacja finansowa opisana na rozprawie (k. 56-57), która nie była kwestionowana przez stronę powodową (pkt II).

/-/ SSR Piotr Żywicki